

Grey Scale #13

A 1 2 3 4 5 6 M 8 9 10 11 12 13 14 15 B 17 18 19

79

30

AKADEMIA SZTABU GENERALNEGO
Imienia Generała Broni Karola Świerczewskiego

DO UŻYTKU
SŁUŻBOWEGO

TAJNE

Egz. Nr 453

Zabrania się dalszej publikacji i dokonywania odpisów bez zgody Komendanta ASG

ppłk dypl. Bogusław KOŁODZIEJCZAK

**ZAŁOŻENIA PROWADZENIA DZIAŁAŃ SPECJALNYCH
WEDŁUG POGLĄDÓW NATO**

Materiały do szkolenia kierowniczej kadry systemu OTK szczebla centralnego

Temat II

039892

139892

BIBLIOTEKA NAUKOWA ASG WP
Archiwum Działu Zbiórów Specjalnych
Nr ewid. _____

WARSZAWA

MARZEC

1969

79

30

AKADEMIA SZTABU GENERALNEGO
Imienia Generała Broni Karola Świerczewskiego

SO UZYSKA
SŁUŻBOWE

TAJNE

Egz. Nr 453

Zabrania się dalszej publikacji i dokonywania odpisów bez zgody Komendanta ASG

pplk dypl. Bogusław KOŁODZIEJCZAK

**ZAŁOŻENIA PROWADZENIA DZIAŁAŃ SPECJALNYCH
WEDŁUG POGLĄDÓW NATO**

Materiały do szkolenia kierowniczej kadry systemu OTK szczebla centralnego

Temat II

038892

139892

BIBLIOTEKA NAUKOWA ASG WP
Archiwum Działu Zbiórki Specjalnych
Nr swid. _____

WARSZAWA

MARZEC

1969

AKADEMIA SZTABU GENERALNEGO
Imienia Generała Broni Karola Swierczewskiego

Omów. pod 12657g

1960
TAJNE

Egz. Nr 453

Zabrania się dalszej publikacji i dokonywania odpisów bez zgody Komendanta ASG

ppłk dypl. Bogusław KOŁODZIEJCZAK

**ZAŁOŻENIA PROWADZENIA DZIAŁAŃ SPECJALNYCH
WEDŁUG POGLĄDÓW NATO**

Materiały do szkolenia kierowniczej kadry systemu OTK szczebla centralnego

Temat II

BIBLIOTEKA NAUKOWA ASG WP
Archiwum Działu Zbiórów Specjalnych
Nr ewid. 039892

WARSZAWA

MARZEC

1969

SPIS TREŚCI

- I. WSTĘP
- II. WOJNA SPECJALNA I JEJ PODSTAWOWE FORMY.
- III. DZIAŁANIA NIEKONWENCJONALNE.
- IV. DZIAŁANIA /WOJNA/ PSYCHOLOGICZNE.
- V. CHARAKTERYSTYKA I ORGANIZACJA ODDZIAŁÓW SPECJALNEGO PRZEZNACZENIA.
- VI. WNIOSKI.

I. W S T E P

Państwa NATO, a szczególnie Stany Zjednoczone, nie szczędzą wysiłków na rozwój sił i środków przeznaczonych do prowadzenia działań o specjalnym charakterze. Składa się na to szereg przyczyn. Jednak głównym powodem tych wysiłków jest istnienie dwóch obozów państw o przeciwstawnych sobie ustrojach. Wywoływanie nastrojów niezadowolenia, dywersja i sabotaż, próby dokonywania kontrrewolucji, stały nacisk propagandowy stanowią część z arsenału zamierzeń państw imperialistycznych wobec państw obozu socjalistycznego. Przykładów tego rodzaju działalności jest sporo. Można tutaj wymienić Berlin /1953/, Węgry /1956/ i Czechosłowację.

Polska Ludowa, od początku swego istnienia, jest obiektem tego rodzaju oddziaływania. Walczyliśmy z różnego rodzaju bandami zbrojnego podziemia, które były wspierane przez zagraniczne ośrodki. W miarę upływu lat zmieniały się metody tego oddziaływania. Obecnie ^{w okresie pokojowym toczy się walka} ~~główny nacisk został położony na oddziaływanie polityczne.~~ ^{głównie na froncie politycznym.} ~~Wysunięta została koncepcja "rozmiękczenia", wzmocniona została akcja propagandowa. Wyrazem tego typu działalności były wypadki marcowe. Z powyższego wynika, że w okresie pokojowym walka toczy się głównie na froncie politycznym. Należy się jednak liczyć, że w okresie zagrożenia lub w toku wojny, państwa NATO będą dążyły do rozwinięcia wszystkich form działań specjalnych. Walka na naszych tyłach będzie się toczyć na froncie politycznym, ekonomicznym i wojskowym.~~

Dla realizacji powyższych zadań, państwa NATO ^{przez cały} ~~od dłuższego~~ ^{okresu powojennego} ~~czasu~~ przygotowują i rozbudowują odpowiednie siły i środki oraz opracowują metody prowadzenia tego rodzaju działalności. ^{Obecnie Polska jest przedmiotem szczególnym zjawiskiem zainteresowania} ~~W przygotowaniach tych Polska zajmuje poważne miejsce. Odpowiednie instytucje państw NATO bardzo uważnie śledzą rozwój sytuacji w naszym kraju. W kręgu ich zainteresowania znajdują się nawet takie zagadnienia, jak: rozwój sytuacji demograficznej, nastroje wśród ludności, środowisko geograficzne itp., a więc te czynniki, które determinująco wpływają na organizację i prowadzenie działań specjalnych.~~

^(przebiegiem) skuteczne przeciwdziałanie propozycji dywersyjnym ^{możliwe jest jedynie tylko w tym wypadku, jeżeli} ~~byliśmy potrafiliby szybko je rozpoznać, mieć ich~~ ^{organizację, metody, formy i sposoby skierowania} ~~Tym negocjowaniem poświęcone jest pierwsze części opracowania.~~

Należy podkreślić, że zagrożenie PRL oddziałami specjalnego przeznaczenia nie zawsze było doceniane. Zagrożenie Polski bronią raketową i lotnictwem nie budziło u nikogo zastrzeżeń. Inaczej przedstawiała się sprawa z zagrożeniem oddziałami specjalnego przeznaczenia. Sytuacja ta uległa zmianie po wypadkach marcowych i po wydarzeniach w Czechosłowacji. Okazało się, że jest to zagrożenie realne i musi być uwzględnione w naszych kalkulacjach. Nasz ewentualny przeciwnik, państwa NATO, nie zapominają o tym przy organizowaniu różnego rodzaju manewrów wojsk. Przykładem tego są ostatnie ćwiczenia "Carbide Ice", prowadzone w pobliżu granicy z Czechosłowacją /od 29.1. do 4.2. br./. W ćwiczeniach tych rozgrywano "wojnę dywersyjną", prawdopodobnie z udziałem żołnierzy amerykańskiej 10-tej grupy specjalnego przeznaczenia. W ćwiczeniach przewidziano również silne oddziaływanie psychologiczne na wojska "pomarańczowych" /oddziały czechosłowackiej Armii Ludowej/ w wyniku czego - jak założono - na stronę "niebieskich" przeszła cała dywizja. Jest to jeszcze jeden dowód świadczący o tym, że państwa NATO do tego typu działalności przywiązują wielką wagę.

II. WOJNA SPECJALNA I JEJ PODSTAWOWE FORMY

Wzmożenie wysiłków w państwach NATO w kierunku przygotowania sił i środków do działań specjalnych datuje się od prezydentury Kennedy'ego. Założenia państw NATO dotyczące działań specjalnych bazują na następujących przesłankach :

a/ Ewentualny konflikt między państwami Układu Warszawskiego a państwami bloku NATO będzie konfliktem między dwoma systemami polityczno-ekonomicznymi. W konflikcie tym będą zaangażowane wszystkie siły i środki, na froncie i na zapleczu.

"... Posiadane przez nas dane świadczą, że Stany Zjednoczone i inne państwa kapitalistyczne /np. NRF, Wielka Brytania, Francja/ oraz wrogie reakcyjne ośrodki emigracyjne tworzą tzw. siły specjalne/jednostki specjalne/ do działalności kontrrewolucyjnej, dywersyjnej i sabotażowej w państwach naszego obozu, a w szczególności w Polsce^{x/}

b/ Zakłada się, że wojny specjalne mogą być prowadzone bez angażowania się w oficjalny konflikt z państwami Układu Warszawskiego. Wykorzystując odpowiednią sytuację, można, używając sił specjalnych, "wymanewrować" określone państwo z Układu Warszawskiego i poprzez etap "neutralności" wciągnąć do obozu państw kapitalistycznych. Klasycznym przykładem tego rodzaju próby jest Czechosłowacja.

c/ Wojny specjalne uznane zostały za główną formę walki z ruchami narodowo-wyzwoleńczymi w krajach kolonialnych i zależnych. Amerykańska interwencja w Wietnamie rozpoczęła się oddziałami specjalnego przeznaczenia. W Boliwii amerykańscy doradcy szkolą specjalne oddziały do walki z partyzantami. Podobnie przedstawia się sprawa w szeregu innych krajach.

Tak więc wojny specjalne, zdaniem teoretyków zachodnich, mogą mieć bardzo szerokie zastosowanie. Przygotowania do wojen specjalnych wyszły już dawno poza sferę teoretycznych rozważań.

x/ Niektóre zasadnicze problemy rozwoju obronności PRL, MON, W-wa 1962 r., ref. Ministra Spraw Wewnętrznych.

Oddziały specjalnego przeznaczenia państw NATO są w zasadzie już przygotowane do działań w krajach obozu socjalistycznego.

Wojny specjalne nie są wytworem współczesnej burżuazyjnej myśli wojskowej. Są one tak stare jak stara jest wojna. Historia wojen zna wiele przykładów prowadzenia tego rodzaju działań bojowych. Najwięcej przykładów dostarcza II-ga wojna światowa i okres powojenny. Lata powojenne obfitują w szereg konfliktów, które są określane mianem wojen "ograniczonych" lub "lokalnych". Obok tego, konflikty te często znamionuje specjalny charakter, gdyż w większości z nich stosowano specjalne metody walki /działania typu partyzanckiego lub przeciwpartyzanckiego/. Jako przykład mogą posłużyć : Indonezja, Malaje, Indochiny, Algiera itp.

Charakterystyczną cechą tych wojen było to, że dużo silniejsze wojska regularne były bite przez słabsze siły nieregularne. W wielu wypadkach stosunek sił był wyjątkowo niekorzystny dla sił nieregularnych i wynosił np.: Malaje -1:17,5, Grecja - 1 : 9, Algiera - 1 : 16. Inaczej przedstawia się ten stosunek sił w Wietnamie południowym. Waha się on w granicach od 3 : 1 do 5 : 1 na korzyść strony przeciwpartyzanckiej. Do niedawna uznawana była zasada, że strona przeciwpartyzancka, aby pobić partyzantów musi uzyskać co najmniej dziesięciokrotną przewagę w siłach i środkach. Wydaje się, że zastosowanie najnowszej techniki bojowej /samoloty, śmigłowce i różnego rodzaju wozy bojowe, urządzenia elektroniczne itp./ pozwala obniżyć te wymagania - choć dotychczas nie potwierdza tego praktyka. Nowa technika bojowa eliminuje dotychczasową przewagę partyzantów w zakresie ruchliwości i manewrowości. Nadal jednak w tego rodzaju wojnach decydującymi są takie czynniki, jak : stosunek miejscowej ludności i charakter środowiska geograficznego.

Wszystkie wspomniane wyżej konflikty miały charakter antykolonialny i spowodowały, że Stany Zjednoczone z większym niż uprzednio wysiłkiem przystąpiły do rozbudowy sił specjalnych. Stany Zjednoczone przystępując do interwencji w Wietnamie miały już przygotowane do działań w tym rejonie świata oddziały specjalnego przeznaczenia.

W odniesieniu do państw Układu Warszawskiego wojny specjalne są pomyślane jako specjalna metoda walki na obszarach tych państw. Louis Kraab w swoim artykule /Wall Street Journal - 25.V.61 r./ pisał:

„... Amerykańscy politycy rozważają plan, który może się stać najbardziej śmiałym posunięciem wolnego świata w zimnej wojnie, mianowicie projekt przeniesienia konfliktu z komunistami na ich własne terytorium”.

Wojna specjalna i jej podstawowe formy, znalazła swe odbicie w regulaminach sił zbrojnych Stanów Zjednoczonych. Według tych regulaminów, wojna specjalna jest pojęciem bardzo szerokim i zawiera w sobie trojakiemu rodzaju działalność prowadzoną przez specjalnie wyszkolone oddziały :

- działania niekonwencjonalne / unconventional warfare/;
- działania psychologiczne / psychological warfare/;
- działania przeciwpartyzanckie - przeciwpowstańcze / counterinsurgency operations/.

Z punktu widzenia obronności PRL na naszą szczególną uwagę zasługują działania niekonwencjonalne i psychologiczne. W dalszych rozważaniach pominięte zostaną działania przeciwpartyzanckie jako nie odnoszące się do naszego terytorium.

III. DZIAŁANIA NIEKONWENCJONALNE

Działania niekonwencjonalne stanowią część pojęcia "wojna specjalna" i według amerykańskiego regulaminu FM 4-21 obejmują trzy związane z sobą rodzaje działań :

- działania partyzanckie ;
- działania dywersyjno-sabotażowe ;
- napad, uprowadzenia i organizowanie ucieczek.

Działania niekonwencjonalne są prowadzone na terytorium przeciwnika lub na terenie przez niego kontrolowanym /na jego tyłach/. W większości wypadków powinny one być organizowane w oparciu o miejscową ludność i miejscowe zasoby materiałowe. Często podkreśla się, że działania niekonwencjonalne są zazwyczaj wspierane, a nawet organizowane i kierowane przez ośrodki zagraniczne.

Informator wydany przez Centrum Działań Specjalnych w ten oto sposób określa działania niekonwencjonalne :

"Niekonwencjonalne działania bojowe zawierają działania partyzanckie, uprowadzenia, napady i ucieczki oraz dywersję przeciwko wrogim państwom. Operacje organizowane w ramach działań niekonwencjonalnych są prowadzone na terytorium nieprzyjaciela lub obszarze przez niego kontrolowanym przeważnie przez miejscową ludność. Działania te są w różnym stopniu wspierane i kierowane przez ośrodki zagraniczne".

Działania niekonwencjonalne zawdzięczają swą nazwę temu, że są prowadzone w sposób nieortodoksyjny, odbiegający od metod działań uświęconych konwencją, zwyczajem.

1. Działania partyzanckie /Guerrilla Warfare/.

Według poglądów państw NATO, działania partyzanckie są jedną z głównych form działań niekonwencjonalnych. Należy zaznaczyć, że w państwach NATO słowo "partyzantka" odbiega od pojęcia przyjmowanego u nas. Według naszych poglądów o partyzantce można mówić wówczas jeżeli ma charakter masowy, jest wspierana przez miejscową ludność i z miejscowej ludności rekrutują się partyzanci. Poza tym ruch partyzancki musi mieć określone, postępowe cele polityczne. Oznacza to, że celem walki partyzanckiej jest walka narodowo-wyzwoleńcza. Wojskowa struktura partyzancka podlega politycznemu kierownictwu partii, które jest reprezentantką narodu. Partyzant to-tak jak powiedział Guevara- "reformator społeczny".

W regulaminach sił zbrojnych państw NATO często używa się słowa partyzantka ale pod tym pojęciem rozumie się zbrojne grupy, działające na tyłach przeciwnika, niekiedy rekrutujące się z miejscowej ludności, kierowane przez ośrodki zagraniczne. Amerykanie sami często określają takie grupy jako "bnady zbrojnego podziemia". Mają one tyle wspólnego z partyzantką, że stają się stosować taktykę partyzancką.

Do niedawna działania partyzanckie interesowały państwa imperialistyczne w zakresie ich zwalczania. Za przykład mogą służyć Indochiny, Malaje, Filipiny, Algiera, Kuba i Wietnam.

Obecnie, państwa NATO starają się zaadaptować tego rodzaju taktykę i organizację także dla potrzeb ewentualnej wojny z państwami obozu socjalistycznego.

" Działania partyzanckie są bronią obusieczną. Podczas gdy względem taktyczno-technicznym jesteśmy przygotowani do niszczenia partyzantki, to musimy zaplanować działania partyzanckie wobec przeciwnika"x/

Państwa bloku NATO przystąpiły do wypracowania własnej, specyficznej koncepcji wojny partyzanckiej. Dixon i Heilbrun w książce pt. "Partisanen" sugerują w jaki sposób należy przystąpić do organizowania działań typu partyzanckiego w państwach Układu Warszawskiego. Zwracają przy tym uwagę na :

- nawiązanie łączności z przyjaciółmi w obozie przeciwnika i z "wrogami naszych wrogów" /do takich ludzi zaliczają oni m.in. niekomunistów w NRD, fanatyków - katolików w Polsce, resztki grup nacjonalistów ukraińskich, ofiary reformy rolnej itd/;
- wywołanie niezadowolenia i rozbieżności wśród ludności znajdującej się na terenie przewidywanych działań partyzanckich ;
- uzyskanie politycznego poparcia dla własnych celów politycznych, a gdy to jest konieczne również dla celów wojennych /piszą oni: "Musimy uzyskać poparcie polityczne dla naszych zadań, a gdy to jest konieczne dla naszych celów wojennych. Musimy wzniecać nienawiść do komunizmu ... Dlatego największe znaczenie ma uzyskanie poparcia narodów będących pod panowaniem komunistycznym. W innym wypadku nie można odnieść zwycięstwa "/;
- stworzenie załączków własnej organizacji partyzanckiej ;
- dążenie do nawiązania kontaktów z różnymi warstwami społeczeństwa, a nawet w środowisku robotniczym.

x/ Płk Wilkins, Guerrille Warfare, /M. Frank Osanka, Modern Guerrilla Warfare/.

Cele walki partyzanckiej zostały określone w amerykańskim regulaminie FMFM-21:

- zmniejszenie siły bojowej przeciwnika ;
- utrudnianie i opóźnianie prowadzenia działań przez regularne siły zbrojne przeciwnika ;
- osłabienie morale sił zbrojnych przeciwnika ;
- ograniczenie wykorzystania i eksploatacji przez przeciwnika terenów okupowanych ;
- rozwinięcie i umocnienie woli narodu do przeciwstawienia się istniejącemu rządowi.

Powyższe cele osiąga się poprzez : atakowanie i przerywanie linii komunikacyjnych nieprzyjaciela, nękanie i zadawanie strat siłom zbrojnym przeciwnika, niszczenie urządzeń tyłowych, przechwytywanie zaopatrzenia przeciwnika. W wojnie z użyciem broni nuklearnej dochodzą niezwykle ważne zadania, jak : rozpoznawanie rejonów rozmieszczenia środków przenoszenia broni jądrowej i składów amunicji jądrowej, informowanie o skutkach własnych uderzeń jądrowych i wskazywanie celów dla broni jądrowej.

Według regulaminów amerykańskich organizacja działań typu partyzanckiego może przebiegać w różnych warunkach :

- na bazie rozbitych wojsk regularnych ;
- w oparciu o istniejącą opozycję ;
- przy pomocy oddziałów specjalnego przeznaczenia ;

Podkreśla się, że działania typu partyzanckiego mają zawsze charakter pomocniczy, a jeżeli stanowią główną formę działań to tylko w okresie przejściowym. Problem organizacji i prowadzenia działań partyzanckich jest bardzo obszerny. Nie możemy sobie pozwolić na pełne przedstawienie tego zagadnienia. Na uwagę zasługują warunki, jakie muszą być spełnione, aby utworzyć organizację partyzancką. Głównym i podstawowym warunkiem jest poparcie miejscowej ludności. Jest to tak potrzebne partyzantom jak "woda rybom". Pewne wstępne, bardzo ogólnikowe badania sytuacji demograficznej wskazuje, że przeciwnik absolutnie nie może liczyć na tego rodzaju poparcie. Aby ocenić szczegółowo sytuację demograficzną zachodzi konieczność

przeprowadzenia przede wszystkim oceny politycznej sytuacji demograficznej, która jest determinowana głównie takimi czynnikami, jak : ustrój polityczny, struktura gospodarcza, stopa życiowa ludności, rozwój kultury i oświaty, polityka zagraniczna i wewnętrzna, struktura klasowa społeczeństwa, istnienie mniejszości narodowych itd. Dokonanie tego rodzaju oceny jest sprawą bardzo skomplikowaną i wymaga długich i żmudnych studiów. Państwa NATO zdają sobie doskonale sprawę ze znaczenia czynnika demograficznego. Zachodni specjaliści wiedzą, że bez uwzględnienia tego czynnika nie jest możliwe organizowanie nawet działalności band zbrojnego podziemia w krajach socjalistycznych.

" Wyspecjalizowane zachodnioniemieckie placówki rewizjonistyczne do badań Wschodu prowadzą wszechstronne studia nad ekonomiką i stosunkami ludnościowymi Śląska i innych regionów, a niektóre z nich szkolą nawet kadrę fachowców dla potrzeb przyszłej działalności." x/

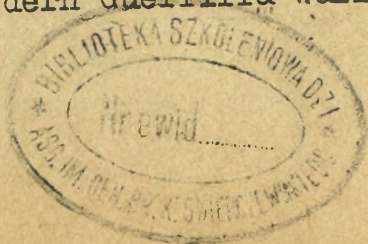
Poza tym państwa NATO liczą na pomoc tych ludzi, którzy są wrogo ustosunkowani do władzy ludowej. Uważają oni przy tym , że poprzez prowadzenie odpowiedniej propagandy w okresie pokojowym stworzone zostaną warunki na zorganizowanie u nas zbrojnego podziemia, które z chwilą wybuchu wojny będzie prowadziło walkę dywersyjną na naszych tyłach. Symptomatyczna jest wypowiedź pewnego amerykańskiego specjalisty . „Jest prawdopodobne, że powstania wybuchną w obozie komunistycznym w dniu "D" lub też przed rozpoczęciem konfliktu" xx/

Wydarzenia w Czechosłowacji i w Polsce dowiodły, że w naszych krajach istnieją pewne elementy, które mogą prowadzić działania dywersyjne bez pomocy z zewnątrz.

Z powyższego wynika, że zagrożenie Polski działalnością band zbrojnego podziemia czy działalnością grup dywersyjnych jest zagrożeniem realnym.

x/ Węzłowe problemy prac Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w zakresie obrony terytorium kraju /Niektóre zasadnicze problemy rozwoju obronności PRL, MON, W-wa 1962r/.

ix/ płk Bjelajak, Unconventional Warfare in the Nuclear Era /F.M. Osanka, Modern Guerrilla Warfare, 1962r/.

Według poglądów amerykańskich działania typu partyzanckiego /bandy zbrojnego podziemia/ są organizowane i kierowane przez wojska specjalnego przeznaczenia. Często, przy braku czynnego poparcia ze strony miejscowej ludności, tego rodzaju działalność będzie prowadzona przez oddziały specjalnego przeznaczenia. Często operacje typu partyzanckiego będą koordynowane z działaniami wojsk regularnych. Przewiduje się utrzymywanie łączności z dowództwem TDW lub dowództwami związków operacyjnych i taktycznych, organizację współdziałania, ustalanie zadań itp.

Głównym zadaniem działań typu partyzanckiego jest wyczerpywanie przeciwnika, niszczenie jego systemu zaopatrzenia, atakowanie różnego rodzaju obiektów o znaczeniu militarnym i utrudnianie prowadzenia operacji siłami regularnymi /np. opóźnienie podchodzenia do strefy frontowej odwodów a niekiedy nawet zadania o charakterze izolacji pola walki/.

Duży wysiłek tego rodzaju działalności jest skierowany na linie komunikacyjne. Obok efektów militarnych, tego rodzaju działalność ma duży wpływ psychologiczny na morale wojsk przeciwnika i miejscowej ludności. Często głównym celem operacji partyzanckiej jest oddziaływanie psychologiczne.

Na uwagę zasługuje taktyka partyzancka. Jest to taktyka oparta na elemencie zaskoczenia, polegająca na wykonaniu nagłego i niespodziewanego ataku, wycofaniu się i rozproszeniu.

Podstawowym warunkiem stosowania tego rodzaju taktyki jest wywiad i rozpoznanie. Organizacja doskonale funkcjonującego wywiadu partyzanckiego jest możliwa tylko przy masowym poparciu ruchu partyzanckiego przez miejscową ludność / np. partyzancka radziecka, polska czy jugosłowiańska w II-giej wojnie światowej czy też partyzanci wietnamscy/.

W szeregu publikacjach na Zachodzie^{x/} podkreśla się konieczność przygotowania organizacji partyzanckich już w okresie pokojowym. Uzasadnia się to tym, że w okresie wojny nie będzie na to czasu. W związku z powyższym w państwach NATO czyni się

x/ np. Otto Heilbrunn /książka pt. "Partisanenbuch"/lub płk Virgil Ney /książka pt. "Notes on Guerrilla War, Principles and Partices"/.

wysiłki w tym kierunku. Zamierza się to zrealizować poprzez rozbudowę i przygotowanie sił specjalnego przeznaczenia i próby nawiązywania "kontaktów" w krajach obozu socjalistycznego. Również stałe oddziaływanie propagandowe na ludność tych krajów ma stworzyć "lepszyny grunt" dla przyszłej działalności.

Z przedstawionego materiału można wyciągnąć już teraz pewne wnioski:

1. państwa NATO planują rozwinięcie działań typu partyzanckiego na obszarach państw Układu Warszawskiego. Z tego rodzaju działalnością należy liczyć się z chwilą rozpoczęcia wojny, a nawet w okresie poprzedzającym wybuch wojny ;
2. państwa NATO będą dążyć do rozwinięcia w pewnych rejonach naszego kraju działalności band zbrojnego podziemia. Prawdopodobnie główna działalność nieprzyjaciela na naszych tyłach będzie prowadzona w oparciu o grupy specjalnego przeznaczenia.

2. Działania dywersyjno-sabotażowe

Działania dywersyjno-sabotażowe stanowią nieodłączną część działań niekonwencjonalnych.

Sabotaż - oznacza umyślne uszkodzenie. W słowniku wyrazów obcych /PiW, 1963, str. 588-589/ czytamy :

"Sabotaż - 1. Zamierzona dezorganizacja pracy, polegająca na całkowitym uchyleniu się od niej, albo też na hamowaniu jej tempa, nieprzejawianiu inicjatywy itp. 2. świadome, złośliwe uszkodzanie lub niszczenie środków produkcji, albo obniżanie jakości wyrobów, 3. ukryte, zamaskowane działanie, mające na celu przeszkodzenie w realizacji jakiegoś planu".

Amerykański regulamin FMFM-21 /str.26/ podaje, że sabotaż stanowi najbardziej skuteczną broń w działaniach skrytych, a skutki wykonywanego sabotażu mają olbrzymie znaczenie propagandowe. Na podstawie przykładów z historii, szczególnie z okresu okupacji hitlerowskiej, możemy określić akcje sabotażowe jako skryte uszkodzanie narzędzi pracy, produktów, dobór magazynowanych, środków transportowych

i telekomunikacyjnych oraz innych urządzeń o znaczeniu wojskowo-ekonomicznym. Akcje sabotażowe są najczęściej prowadzone przez zakonspirowane komórki organizacji podziemnej. Dużą rolę w tego rodzaju akcjach odgrywają tzw. półpartyzanci, a więc ci, których przynależność do ruchu partyzanckiego jest zakonspirowana. Często w materiałach omawiających sabotaż napotyka się na pojęcie "mały sabotaż". Akcje "małego sabotażu" są najczęściej prowadzone przez ludność cywilną, nie należącą do podziemnych organizacji. Według poglądów zachodnich, do "małego sabotażu" należy namawiać ludność poprzez rzucanie haseł inspirujących do tego działania. Wykorzystać należy sprzyjające ku temu okoliczności jak niezadowolone określonych kół społeczeństwa z legalnej władzy, manifestacje ludności i inne okazje. Podkreśla się, że propaganda powinna inspirować akcje "małego sabotażu". Przykładem tego może być Czechosłowacja, gdzie pod wpływem propagandy miała miejsce tego rodzaju działalność /zmiana nazw ulicy, zmiana drogowskazów itd/.

Dywersja - jest to jawna działalność niszczyielska, której zadaniem jest przeszkadzanie przeciwnikowi w osiągnięciu określonych celów wojennych. Działania dywersyjne połączone z walką określa się jako dywersję bojową. W Wielkiej Encyklopedii Powszechnej /tom III, str. 236/ czytamy :

"Dywersja. 1. Działanie na terytorium nieprzyjaciela, mające na celu dezorganizację systemu dowodzenia i utrudnianie lub uniemożliwienie wykonania jego zamiarów, polega na niszczeniu albo unieruchamianiu przez specjalne grupy dywersyjne urządzeń obronnych nieprzyjaciela, węzłów łączności, komunikacyjnych itd. 2. Wroga działalność mająca na celu osłabienie sił gospodarczych, kulturalnych i obronności danego państwa".

Dywersja jest prowadzona specjalnie wyszkolonymi grupami. Skład grup dywersyjnych jest nieduży, najczęściej 5 - 10 żołnierzy. Grupy dywersyjne występują od szczebla związków taktycznych wzwyż. Ich zadania, głębokość działania i charakter działań zależą w dużym stopniu od tego na czyją korzyść działają. Obok grup dywersyjnych sił regularnych, działania dywersyjne mogą być prowadzone przez grupy dywersyjne organizowane przez bandy działające na obszarze naszego kraju. W zależności od celu i charakteru zadań dywersja może przyjąć różne formy jak np. dywersja polityczna, dywersja kolejowa czy przemysłowa.

W każdym wypadku oznacza to koncentrację wysiłków na określonej grupie obiektów. Dywersja polityczna jest główną formą wrogiej działalności dywersyjnej, prowadzonej przeciwko nam w okresie pokojowym.

Uważa się, że działania sabotażowe i dywersyjne łączą się ściśle ze sobą /działania dywersyjno-sabotażowe/ i mogą one być prowadzone następującymi siłami :

- oddziałami partyzanckimi ;
- oddziałami specjalnego przeznaczenia ;
- grupami rozpoznawczo-dywersyjnymi rodzajów wojsk, związków operacyjnych i taktycznych ;
- grupami ruchu oporu ludności cywilnej.

W odniesieniu do terytorium PRL, działania dywersyjno-sabotażowe zajmują w planach państw NATO bardzo ważną pozycję.

Wynika to z kluczowego położenia PRL na europejskim TDW, przebiegających przez jej obszar ważnych szlaków komunikacyjnych oraz faktu, że działania dywersyjno-sabotażowe nie wymagają spełnienia takich wymogów, jak działania typu partyzanckiego. Podkreśla się, że zrzucone grupy dywersyjno-sabotażowe będą, obok zadań dywersyjnych, miały zadanie przygotowania odpowiedniego gruntu dla organizacji zbrojnego podziemia. Gunther Ohrne w artykule pt. "Obraz wojny dywersyjnej" / Wehrkunde 2/63, str. 71-78/ pisze, że organizacja zbrojnego podziemia obejmuje trzy fazy rozwoju z czego pierwszą fazą jest "dywersyjne przygotowanie".

Oddzielnym i bardzo ważnym zagadnieniem jest technika dywersji. W zakresie metod i sposobów prowadzenia dywersji i sabotażu szkolone są oddziały specjalnego przeznaczenia, które mogą zapoczątkować dywersję na obszarach państw Układu Warszawskiego i rozwinać ją, wykorzystując pewne warstwy miejscowej ludności, w działalność band zbrojnego podziemia.

IV. DZIAŁANIA PSYCHOLOGICZNE

Działania psychologiczne, określane często jako wojna psychologiczna, są starą formą działań bojowych. Znalazły one swoje odbicie w historii starożytnej, spotykamy się z nimi w mitologii, a nawet w Starym Testamencie. Jednak na przestrzeni wieków zakres oddziaływania psychologicznego poważnie się

rozszerzył, a metody działania przeszły również odpowiednią ewolucję. Rozmach działań psychologicznych uwidocznił się podczas II Wojny Światowej, a w latach powojennych doszedł do niespotykanych rozmiarów.

Wojna trwa. Choć nikt jej oficjalnie nie wypowiedział, jest ona prowadzona "o serca i umysły ludzi". Jest to wojna psychologiczna. Bardzo szerokie zastosowanie nowoczesnych urządzeń technicznych spowodowało, że propaganda może dziś spełniać bardzo szerokie funkcje. Ekrany 200 000 sal kinowych przemawiają do widzów, których liczba osiąga około 16 miliardów rocznie. Codziennie ponad 6000 radiostacji nadaje wiadomości, a programy są odbierane przy użyciu 400 milionów radiodbiorników, z czego na Europę przypada ponad 200 milionów. Codziennie pracuje ponad 1300 nadawczych stacji telewizyjnych, codziennie ukazuje się 14 000 dzienników o łącznym nakładzie 314 milionów egzemplarzy. Wykorzystywane są satelity komunikacyjne, dzięki czemu informacje z innych kontynentów docierają z sekundowym "opóźnieniem". Ten wysoki poziom techniki stwarza szerokie możliwości oddziaływania na ludzi bez względu na miejsce, w którym żyją. Chyba jeszcze nigdy w przeszłości nie przywiązywano tak wielkiej uwagi do działań psychologicznych jak obecnie. Złożyły się na to dwie główne przyczyny :

- istnienie dwóch, ideologicznie przeciwstawnych obozów /socjalistycznego i kapitalistycznego/ ;
- możliwość zastosowania broni nuklearnej, której wpływ wyraża się nie tylko w olbrzymiej sile niszczącej, ale w dużym oddziaływaniu psychologicznym.

W kołach rządowych państw uczestników NATO, a szczególnie w Stanach Zjednoczonych i w NRF, obserwuje się wzmożone wysiłki w kierunku rozwinięcia ofensywy ideologicznej skierowanej głównie przeciwko państwu socjalistycznym. W związku z tym w planach strategicznych Stanów Zjednoczonych i NATO położono silny nacisk na rozbudowę sił i środków do prowadzenia wojny psychologicznej. Przystąpiono do rozbudowy oddziałów wojny psychologicznej / np. bataliony wojny psychologicznej w Centrum Działań Specjalnych - Fort Bragg lub 701 batalion zachodniemiecki/. Oddziały te są przygotowywane do działań głównie w krajach Europy wschodniej.

W szeregach tych oddziałów znajdują się emigranci i uciekinierzy z za "żelaznej kurtyny", przygotowywani do prowadzenia dywersji, działań wywrotowych i wojny psychologicznej. Niemiecka Republika Federalna rozwinęła koncepcję "wojny skrytej", przygotowując i szkoląc odpowiednie siły i środki. Tak więc wojna psychologiczna podniesiona została przez państwa imperialistyczne do rangi polityki państwowej. Kierownictwo nad nią przejęli przywódcy polityczni ; "przeniosła się obecnie całkowicie do pałaców i urzędów kanclerzy, premierów i prezydentów, którzy zaczęli pełnić funkcję głównych doradców na froncie ideologicznym" / ref.tow. Ilijczewa, Trybuna Ludu, 19.6. 1963 r./.

Nastąpił wyraźny rozwój ofensywy ideologii burżuazyjnej, której celem jest demoralizowanie społeczeństw^a w krajach obozu socjalistycznego, usypianie jego czujności i "rozmiękanie". Konsekwencją tego miałyby być przygotowanie korzystnego gruntu dla różnego rodzaju przedsięwzięć - czy to o charakterze politycznym, czy też o charakterze militarnym. Innymi słowy chodzi więc o stworzenie warunków dla prowadzenia jawnej dywersji i akcji wywrotowych na tyłach państw obozu socjalistycznego i w krajach wyzwalających się spod jarzma kolonializmu. Imperialiści wcale nie ukrywają swoich planów. We wszystkich publikacjach i artykułach dotyczących działań psychologicznych wyraźnie przejawia się ich treść : planowana przez imperialistów wojna psychologiczna nie jest pojęciem oderwanym, lecz ma ona konkretne znaczenie wojny przeciwko nam. Doradca prezydenta Kennedy'ego przemawiając do żołnierzy Sił Specjalnych powiedział m.in. ... Można wyszkolić i wyposażyć setki tysięcy ludzi, którzy uciekli z krajów - znajdujących się pod panowaniem komunistycznym. Mam tu na myśli nie tylko blok sowiecki- lecz również komunistyczną Kuba ... Należy przenikać w rejon oporu i w wypadkach sprzyjających przekształcić operację dywersyjną w szeroką akcję wojskową, która będzie potrzebna dla obalenia reżimu komunistycznego".

A więc przygotowanie odpowiedniej grupy ludzi, następnie przerzucenie ich do krajów socjalistycznych, prowadzenie

dywersji ideologicznej, następny etap to sabotaż, a ostatni to przewrót, czyli obalenie władzy. Charakterystyczne, że ta cała amerykańska koncepcja opiera się na zasadzie najmniejszego oficjalnego angażowania się Stanów Zjednoczonych w tego rodzaju wojnie. Siły zbrojne państw NATO mają stanowić "psychologiczną" broń trzymaną w rezerwie i gotowości do interweniowania. Powyższa zasada odnosi się głównie do Europy, gdzie każda interwencja amerykańska może spowodować konfrontację z siłami zbrojnymi Układu Warszawskiego. Inaczej przedstawia się sprawa z Azją czy Ameryką Łacińską, gdzie Stany Zjednoczone nie bawią się w subtelności i często uciekają się do interwencjonizmu.

Nic więc dziwnego, że w odniesieniu do państw obozu socjalistycznego, imperializm nasilił i zaktywizował swoje oddziaływanie ideologiczne. Imperializm zdaje sobie sprawę jak wielkim ryzykiem jest walka z socjalizmem za pomocą siły zbrojnej.

Ewolucja koncepcji oraz strategii antykomunizmu przeszła długą drogę i obejmowała kilka etapów.

Etap pierwszy /lata 1945-1947/ to "wstępna próba sił". Na tym etapie imperializm liczył głównie na nietrwałość przemian rewolucyjnych w Europie wschodniej oraz na elementy kontrrewolucyjne, działające aktywnie wewnątrz każdego z tych krajów, /np. w Polsce walka ze zbrojnym podziemiem/.

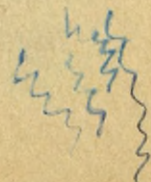
Etap drugi to sformułowanie w 1947r. doktryny "powstrzymywania" /Containment/, której celem była izolacja obozu socjalistycznego. Etap ten faktycznie trwał do 1952 roku.

Etap trzeci rozpoczął się wcześniej, ale oficjalnie rozpoczął się w 1952 r. W wyniku niepowodzenia doktryny "powstrzymywania" zastąpiono ją doktryną "wyzwalania". To właśnie James Burnham w swej książce pt. "Powstrzymanie czy Wyzwalanie" za podstawowe zadanie widział "rozwijanie i umacnianie sił antyradzieckich we Wschodniej Europie". Środkami prowadzącymi do celu /do "wyzwalania"/ miały być montowane bloki i system baz wokół państw socjalistycznych. Przewaga Związku Radzieckiego nad Stanami Zjednoczonymi w broni nuklearnej doprowadziła do fiaska doktryny "wyzwalania". Bezpośrednio do fiaska tej koncepcji /m.in. do fiaska tzw. polityki z pozycji siły/ przyczyniło się wystrzelenie pierwszego radzieckiego sputnika w 1957r.

Fakt ten zmusił J.F. Dullesa do rezygnacji z dominującą w USA w okresie "wyzwalania" teorii militarnego odwetu środkami nuklearnymi. W ten sposób rozpoczął się etap czwarty trwający od początku lat sześćdziesiątych aż do chwili obecnej. Podstawą działania stała się doktryna "pokojuowego zaangażowania" /peaceful engagement^{x/}. W jej ramach powstała koncepcja tzw. selektywnego współistnienia, polegająca na stosowaniu przez imperializm różnej, odmiennej w stosunku do każdego regionu polityki. Wobec europejskich krajów socjalistycznych zakłada ona wykorzystanie handlu, pomocy ekonomicznej, dyplomacji i prowokacji, wymiany naukowo-kulturalnej i dywersji ideologicznej wobec państw socjalistycznych w innych rejonach świata /np. Wietnam, Kuba/ oraz wobec ruchów narodowo-wyzwoleńczych - imperialistyczna koncepcja selektywnego współistnienia zakłada możliwość użycia siły militarnej.

W Europie imperializm chce osiągnąć swe cele za pośrednictwem taktyki "budowy mostów do Europy Wschodniej"/termin Johnsona, 1964r./. Taktyce tej w pewnym sensie odpowiada tzw. nowa polityka wschodnia NRF. Różni się ona zasadniczo od polityki wschodniej okresu Adenauera, kiedy to bazowała ona na koncepcji "odpychania" socjalizmu do punktu wyjścia /"roll-back"-odpychanie Związku Radzieckiego do jego granic/. Nowa polityka wschodnia NRF polega na prowadzeniu dywersji wewnątrz obozu socjalistycznego celem dezintegracji tego obozu. Jest to koncepcja "rozmiękczenia". W NRF rozpracowano koncepcję "wojny zamaskowanej" opracowaną całą taktykę i strategię dywersji ideologicznej i wojny psychologicznej. Z licznych prac i publikacji zachodniemieckich, omawiających wspomnianą wyżej działalność, warto omówić niektóre z nich. Alfred Tröller w książce pt. "Vom Krieg zur Staatsnotwehr" pisze m.in. ... "Podobnie jak w naszym kraju mogą być zwolennicy przeciwnika, również zwolennicy ideologiczni naszych zmian mogą być w jego kraju". Zaleca więc wykorzystanie tych sprzymierzeńców do różnych akcji o charakterze psychologicznym i dywersyjnym. Inny

x/ Autorem tego terminu jest Brzeziński, który do tej pory się nim posługuje.

znów autor (Günther Ohme, / „Das Bild des Subversiven Krieges”, Wehrkunde 2/63/ zastanawia się nad frontami współczesnej wojny. Uważa on, że będzie ona prowadzona na wielu frontach, jak np. "na froncie wojskowym, polityki zagranicznej, polityki wewnętrznej i na froncie psychologicznym". Na froncie psychologicznym widzi on następujące stopniowanie akcji psychologicznych :

- a/ w pierwszym etapie działalność psychologiczna jest nakierowana ~~na~~ głównie na demoralizację ludności i naruszanie porządku państwowego ;
- b/ organizowanie niepokoju, wywoływanie atmosfery niepewności, podniecanie tych stanów ;
- c/ organizowanie jawnego terroru lub zachęcanie określonych grup społecznych do prowadzenia sabotażu ;
- d/ doprowadzenie niektórych grup społecznych do zmiany przekonań i poglądów /tzw. "zmiana duszy"/.

Jak z powyższego wynika psychologiczne oddziaływanie /wojna psychologiczna/ stało się rodzajem działań bojowych. Nic więc dziwnego, że wojna psychologiczna znalazła swe odzwierciedlenie w amerykańskich regulaminach wojskowych. Według regulaminu FMFM-21 oznacza ona :

" Planowe wykorzystanie propagandy lub innych środków w czasie wojny lub w okresie stanu pogotowia, w celu uzyskania wpływu na opinie, uczucia, postawę i zachowanie się nieprzyjaciela, neutralnych lub nieprzyjaznych grup zagranicą, aby w ten sposób uzyskać poparcie dla osiągnięcia celów państwowych". Amerykański specjalista od wojny psychologicznej wyklada oficjalny pogląd Stanów Zjednoczonych, pisząc : "Musisz zabić właściwego człowieka, we właściwy sposób, we właściwym czasie we właściwym miejscu i w celach uznanych za słuszne. W przeciwnym razie narobisz bigosu i przegrasz".

Według amerykańskich poglądów działania w zakresie wojny psychologicznej obejmują :

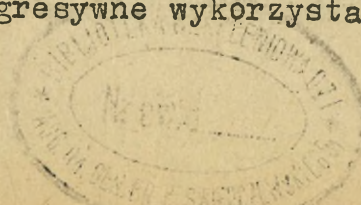
- operacje mające na celu wsparcie sił ruchu oporu ;
- operacje zabezpieczające wykonanie zadań wojsk działających na określonym TDW ;

W pierwszym wypadku celem operacji psychologicznej będzie walka o ludność, a w drugim wypadku główny wysiłek będzie skierowany na siły zbrojne przeciwnika, przedsięwzięcia będą prowadzone zgodnie z wytycznymi sztabów ogólnowojskowych i na korzyść wojsk.

Amerykańskie regulaminy wyróżniają trzy rodzaje działań psychologicznych :

1. Działania psychologiczne o znaczeniu strategicznym. Są one prowadzone w stosunku do ludności cywilnej i sił zbrojnych znajdujących się w strefie działań wojennych, w terenie kontrolowanym przez przeciwnika lub siły własne. Obejmują one kraje przeciwnika, kraje zaprzyjaźnione i państwa neutralne. Są uważane za nieodłączną część strategii państwowej, a metody i treść muszą być ustalane przez rząd. Za prowadzenie tego rodzaju wojny odpowiedzialne są władze państwowe.
2. Działania psychologiczne o znaczeniu taktycznym. Jest to rodzaj działań skierowanych głównie przeciwko siłom zbrojnym przeciwnika i ludności cywilnej znajdującej się w strefie działań bojowych. Tego rodzaju działania są nacelowane na natychmiastowe i bezpośrednie wsparcie działań bojowych. Są organizowane przez dowództwo TDW lub sztaby związków operacyjnych.
3. Psychologiczne działania konsolidacyjne. Są to działania prowadzone w stosunku do ludności cywilnej przeciwnika znajdującej się na okupowanym przez wojska własne terenie. Są prowadzone zarówno w strefie przyfrontowej jak i na głębokich tyłach. Ich celem jest zyskanie wśród ludności cywilnej sprzymierzeńców dla władz okupacyjnych, neutralizacja pewnych grup społecznych i niedopuszczenie do aktywizowania się ludności w akcjach przeciwko siłom okupacyjnym.

Niezależnie od wyżej wymienionych pojęć w regulaminach sił zbrojnych NATO, a głównie Stanów Zjednoczonych, pojawiły się w ostatnich latach takie terminy, jak : "wojna polityczna", "wywrotna działalność polityczna", "wojna psychologiczna", "zima wojna " i " wojna skryta ". Pod pojęciem "wojny politycznej" rozumie się agresywne wykorzystanie różnego rodzaju

środków politycznych oraz przedsięwzięć dyplomatycznych dla podporządkowania swojej polityce polityki innego państwa. "Wywrotowa" działalność polityczna ma na celu wywarcie wpływu na określony rząd, którego polityka koliduje z interesami Stanów Zjednoczonych. Często oznacza to usunięcie niewygodnych osób, a nawet rządów. Przykładem tego rodzaju wywrotowej działalności mogą być inspirowane przez Stany Zjednoczone przewroty w krajach Ameryki Łacińskiej. Ciekawa jest interpretacja zachodnioniemieckiej koncepcji "wojny skrytej". Jest ona czymś między "zimną" wojną, a wojną "gorącą". Już nie wojna zimna ale jeszcze nie otwarty konflikt. Oczywiście, działalność ta może być kontynuowana w toku "gorącej" wojny.

Już przed kilkoma laty John Slessor /"What Price Coexistence"/ w sposób otwarty określił cel politycznej działalności dywersyjnej :

" Naszym bezpośrednim celem powinno być stworzenie sanitarnego kordonu, fizycznej i politycznej ziemi niczyjej, militarnie niezaangażowanych państw buforowych, obejmujących Polskę, Czechosłowację, Węgry, Rumunię, a nawet Zjednoczone Niemcy".

Tak więc już wtedy posługiwano się hasłem "neutralizacji" tak chętnie powtarzanym przez wrogię nam ośrodki podczas ostatnich wydarzeń w Czechosłowacji.

Podstawowym środkiem psychologicznego oddziaływania jest propaganda. Działania psychologiczne, w zależności od stosowanych w nich metod, mogą mieć charakter skryty / np. dezinformacja/lub jawny /ulotki, audycje radiowe, prasa itd./. Z tym wiąże się podział propagandy na : białą, szarą i czarną.^{x/}

x/ " W wojnie psychologicznej wyodrębniają się dwa zasadnicze aspekty. Do pierwszego należy to co zwykliśmy normalnie nazywać propagandą wojenną - czyli oddziaływanie na psychikę i mentalność wojska i narodu. Należą tu różne sposoby zastraszania i szerzenia grozy wojennej oraz fałszywych pogłosek. Inna forma to stosowanie środków dezinformacji w celu wprowadzenia w błąd dowództwa przeciwnika co do własnych planów wojennych oraz sił przeznaczonych do działań. Innymi słowy jest to domena różnego typu mistyfikacji, których ilość i rodzaj - teoretycznie biorąc - mogą być nieograniczone" / J.B. White, The Biglie/.

Biała propaganda jest to propaganda, której inspirator jest powszechnie znany- stąd często bywa określana jako jawna lub oficjalna. Szara propaganda jest to rodzaj propagandy, której źródło jest ukryte, a metody działania są bardziej "swobodne" od metod stosowanych w propagandzie " białej". "Czarna propaganda" ukrywa skrzętnie źródła informacji i polega na rozsiewaniu wiadomości nieprawdziwych i nikt się do niej nie przyznaje.

Według teoretyków zachodnich "biała"propaganda powinna być uzupełniona "szarą" i "czarną", organizowaną przez sieć "prywatnych" organizacji i instytucji. Czarna i szara propaganda mogą odważniej niż "biała" /oficjalna / podejmować przedsięwzięcia z pogranicza prowokacji lub wręcz granice prowokacji przekraczać, nie angażując przy tym odpowiedzialnych i oficjalnych czynników rządowych.

Siły i środki ideologicznej dywersji

Dywersję ideologiczną przeciwko PRL najbardziej aktywnie prowadzą dwa kraje : USA i NRF. Z działalności tej Stany Zjednoczone zapewniły sobie czołowe miejsce tak pod względem ilościowym, jak i jakościowym oraz skutecznie zabiegają o kierownictwo całością wojny psychologicznej /koordynacja w ramach NATO/.

Głównymi organami do prowadzenia działalności psychologicznej są : USA /w zakresie propagandy/ i Departament Stanu /w zakresie wymiany kulturalnej, naukowej i oświatowej/.

USIA /United States Information Agency/ koncentruje się na propagandzie radiowej i wydawniczej. Zatrudnia około 12 tysięcy personelu i dysponuje budżetem w wysokości ponad 184 milionów dolarów. Źródła informacji USIA są olbrzymie np. 4 miliony amerykańskich turystów, personel amerykańskich sił zbrojnych znajdujący się zagranicą, filmy, magazyny i gazety, a także audycje telewizyjne.

Departament Stanu, niezależnie od bezpośredniego prowadzenia wymiany kulturalnej, oświatowej i naukowej, nadzoruje działalność innych organów w tym zakresie /Komitetu "Wolna Europa", Fundacji Forda, Rockefellera/.

W NRF kierownictwo wojny psychologicznej jest w Ministerstwie Spraw Zagranicznych i w Urzędzie Prasy i Informacji przy kanclerzu, z udziałem ministerstw do spraw przesiedleńczych i do spraw ogólnoniemieckich. W zakresie propagandy radiowej głównymi organami są : Deutsche Welle i Deutschlandfunk. Wymianą naukową, kulturalną i oświatową zajmują się organizacje półprywatne, bądź znajdujące się w dyspozycji partii politycznych np. Inter Nationes, Instytut Goethego, Fundacja Eberta, Fundacja Adenauera i Humboldta. NRF przeznacza wielkie sumy na wojnę psychologiczną. W stosunku rocznym przekraczają one grubo 570 mln marek.

Najważniejszymi ośrodkami prowadzącymi dywersję ideologiczną przeciwko Polsce są :

- Komitet Wolnej Europy. Powstał w 1949 roku i zajmuje się dywersją ideologiczną przeciwko państwu socjalistycznym. Funkcjonuje jako "instytucja prywatna". Jego rozgłośnia jest Radio Wolna Europa - organ "szarej" i często "czarnej" propagandy. Centralna radiostacja znajduje się w Monachium. Radio Wolna Europa nadaje dziennie 18 godzin programu w języku polskim, czeskim i węgierskim i po 5 godzin w języku rumuńskim i bułgarskim. Większość pracowników RWE to Niemcy /ok. 700 osób/, a duża część to reakcyjni emigranci/ok. 500 osób/.

- "Głos Ameryki", powstał w 1942 roku i stał się obecnie elementem składowym USA. Około 43 stacji nadawczych "Głosu Ameryki" znajduje się na terytorium USA, 57 w innych krajach/Liberia, Maroko, NRF, Grecja, Wielka Brytania, Cejlon, Okinawa i Filipiny/.

W przeciwieństwie do RWE - "Głos Ameryki" jest oficjalną, rządową rozgłośnia USA i reprezentuje typ "białej" propagandy. Stąd różnice w tonie i metodach uprawianej propagandy.

Antypolskie programy nadają również inne rozgłośnie : "BBC - sekcja polska", radiostacje NRF, obok wspomnianych radiostacja "Kolonja", radio "Madryt" i "Watykan".

Poza dywersją na falach eteru przeciwnik oddziałuje na nasz kraj również za pośrednictwem propagandowych materiałów drukowanych /gazety, książki/. Jednym z takich jest wydawany w Paryżu miesięcznik pod nazwą "Kultura". Propaguje ona antykomunizm w pseudointelektualnej formie, zachowując pewien umiar w tonie krytyki.

Jak wynika z powyższego "wojna psychologiczna" stała się w planach strategicznych państw NATO poważnym orężem walki.

"Antykomunizm bije ze szpalt prasy, radia, telewizji i wszelkiego rodzaju sensacyjnych, brukowych powieści i z sążnistych prac ekonomicznych, filozoficznych i socjologicznych"^{x/}

W siłach zbrojnych państw NATO przygotowuje się siły i środki przeznaczone do prowadzenia taktycznych działań psychologicznych w toku wojny. Zorganizowane zostały oddziały psychologiczne, które w toku wojny mogą być przydzielone do odpowiedniego szczebla dowodzenia. Są to bataliony propagandy radiowej / wojny psychologicznej/ i kompanie głośników radiowych.

Z przedstawionego materiału wynika, że rola psychologicznego oddziaływania jest olbrzymia. Polska, ze względu na kluczowe położenie strategiczne, jest obiektem stałych ataków propagandowych państw imperialistycznych. Z tych względów problemowi wojny psychologicznej musimy poświęcać dużo uwagi.

V. CHARAKTERYSTYKA I ORGANIZACJA ODDZIAŁÓW SPECJALNEGO PRZEZNACZENIA

1. Charakterystyka oddziałów specjalnego przeznaczenia

Szczególnie ożywiony rozwój tego typu oddziałów datuje się z czasów drugiej wojny światowej. Niemcy hitlerowskie bardzo pieczołowicie przygotowywały i szkoliły oddziały specjalnego przeznaczenia. W 1939r. została w Brandeburgu utworzona kompania specjalnego przeznaczenia. W 1940 r. przekształcona w batalion, który występował pod kryptonimem 800-ny batalion szkolno-budowlany. W jego skład wchodziły różne kompanie np. składające się z Niemców nadbałtyckich władających biegle językiem rosyjskim, Niemców władających biegle językiem angielskim, z Holendrów, Wallów, Flamandów, Alzatzczyków itd.

x/ Referat tow. Gomułki na XIII Plenum KC PZPR, o aktualnych problemach ideologicznej pracy partii.

O charakterze batalionu świadczą słowa ówczesnego jego dowódcy, kapitana von Hippela, skierowane do żołnierzy :

"Powinniście być sforą bandytów zdolnych przywlec z piekła samego diabła".^{x/}

Później batalion przekształcił się w pułk, a ten z kolei w dywizję występującą pod nazwą "Brandenburg".

W tym czasie obserwuje się również poważny wzrost oddziałów specjalnego przeznaczenia w Wielkiej Brytanii i Stanów Zjednoczonych /komandosi i rangersi/. Brytyjscy komandosi dali się szczególnie we znaki oddziałom Rommla w Afryce. Amerykańscy rangersi powstałi w wyniku doświadczeń brytyjskich komandosów. Pierwszy batalion rangersów powstał latem 1942r. - utworzony przez majora Williama Derby 'ego. Oto co na ten temat pisze gen. O. Bradley :

"Derby doszedł do wniosku, że trzeba stworzyć lekkie bataliony dywersyjno-rozpoznawcze zdolne do wypełnienia trudnych zadań przekraczających możliwości przeciętnego batalionu piechoty. Swą pierwszą grupę ochotników zorganizował na wzór brytyjskich komandosów. Ludzi szkolił tak bezlitośnie w nieosłoniętym od wiatrów ośrodku w Szkocji, że wkrótce już prosili o wyznaczenie im zadania bojowego, aby wyzwolić się od tej udręki ... rangersi posiadli pod koniec wojny takie zalety bojowe, że uczciwie mi się wydaje, iż nie było rzeczy, której nie umieliby dokonać^{xx/}

O charakterze oddziałów specjalnego przeznaczenia świadczą ich operacje przeprowadzone w przeszłości.

- Oddziały dywizji Brandenburg prowadziły działania dywersyjno-sabotażowe np. opanowanie mostu na rzece MOZA w rejonie Gemepa /Holandia/ opanowanie mostu na rz. SKALDA/Belgia/ oraz we współdziałaniu z desantem powietrznym opanowanie Fortu Eben Emael w rejonie Liege /Belgia/. W wojnie ze Związkiem Radzieckim 8. kompania pułku Brandenburg otrzymała zadanie opanowania mostu na rzece Dźwina, a latem 1942r. ta sama kompania

x/ Dywersanci hitlerowscy, Wojenno-istoriczeskij żurnał nr 3/63. Przegląd Inf. ASG nr 6/1965r.
xx/ Żołnierska Epopeja, BWW, MON, 1963 r., str. 172 - 3.

została wybita przy nieudanej próbie opanowania mostu na rz. Don w rejonie Rostowa. Zimą 1944-1945r. podczas działań w Ardenach dywersanci niemieccy przebrani w mundury angielskich i amerykańskich żołnierzy mieli dokonać szeregu akcji dywersyjnych, jak : opanowanie mostów na rz. Moza, dezinformowanie, dezorganizacja łączności, sianie zamieszania i paniki na tyłach wojsk alianckich. Ogólnie jednak działania te zostały w porę wykryte i operacja się nie udała.

Działania brytyjskich pułków służby powietrznej charakteryzowały się tym, że były to krótkotrwałe wypadki /rajdy/ na tyłach wojsk Rommla. Pobyt tych oddziałów na tyłach trwał maksymalnie kilka dni. W przeciwieństwie do nich działały tzw. Long Range Desert Groups. Działały one dłużej spełniając jakby funkcje partyzantki i co charakterystyczne, że działały w tych rejonach gdzie nie było partyzantki.

Oddziały specjalnego przeznaczenia były również wykorzystywane do nawiązywania kontaktów z ruchem oporu /np. Francja/, gdzie żołnierze tych oddziałów spełniali często funkcje instruktorów, dowódców, doradców itp. W ten sposób zapewniano ścisłe współdziałanie ruchu oporu z działaniami bojowymi wojsk regularnych.

Oddziały specjalnego przeznaczenia były również wykorzystywane w specjalnych operacjach wojsk regularnych ;np. w morskiej operacji desantowej "Overlord", 2 i 5 bataliony rangersów otrzymały zadanie zniszczenia baterii artylerii nadbrzeżnej osłaniającej podejście do plaży " Omaha".

Obecna organizacja i system szkolenia oddziałów specjalnego przeznaczenia państw NATO są wynikiem doświadczeń z ubiegłej wojny. Jednak współczesne oddziały specjalnego przeznaczenia są głównie szkolone i przygotowywane do zwalczania wszelkich ruchów postępowych i do prowadzenia działań w krajach obozu socjalistycznego. Świadczy o tym motto amerykańskich sił specjalnego przeznaczenia : "De Opresso Liber " /Wyzwolenie z ucisku/. Naturalnie chodzi tutaj głównie o wyzwolenie z "ucisku komunistycznego". Nadaje to tym oddziałom specyficzny charakter. Współczesne oddziały specjalnego przeznaczenia mają do wykonania następujące główne zadania:

- a/ W zakresie działań partyzanckich. Organizowanie na terytorium przeciwnika oddziałów partyzanckich, dowodzenie i kierowanie nimi, udzielanie pomocy istniejącym już oddziałom partyzanckim w dziedzinie dowodzenia, szkolenia i sprzętu oraz koordynowanie działań partyzanckich z siłami regularnymi.
- b/ W zakresie działań przeciwpartyzanckich. Zwalczanie partyzantów we własnym kraju lub w kraju sojusznika /np. Płd Wietnam/.
- c/ W zakresie dywersji i sabotażu. Realizacja zadań dywersyjno-sabotażowych na głębokich tyłach przeciwnika.
- d/ W zakresie działań psychologicznych. Prowadzenie propagandy na tyłach przeciwnika, szerzenie paniki i niepokoju wśród ludności cywilnej, dezinformowanie, prowadzenie akcji terrorystycznych.
- e/ W zakresie rozpoznania. Rozpoznanie terenu, obiektów - szczególnie dla uderzeń własnej broni jądrowej, naprowadzanie lotnictwa na cel itd.
- f/ Wykonywanie innych zadań na korzyść sił regularnych np. wsparcie desantów morskich i powietrznych.

Gen. major Rosson pisze :

... "Siły specjalne wykonują dwa główne zadania:

- 1/ W okresie zimnej wojny wspierają zaprzyjaźnione kraje w walce z bandami. 2/ W czasie wojny - organizują na terytorium przeciwnika bandy, szkolą je, zaopatrują i kierują ich walką^{x/}

O charakterze oddziałów specjalnego przeznaczenia świadczy również program ich szkolenia. Na przykład szkolenie żołnierzy oddziałów specjalnego przeznaczenia Stanów Zjednoczonych obejmuje m.innymi następujące przedmioty :

- język narodowy państwa, w którym kandydat ma działać ;

x/ Gerhard Elser, Schwerpunkt im zweiten Jahr an der "New Frontier" Whrjunde 4/63 r., str. 195-202.

- taktyka działań specjalnych z uwzględnieniem konkretnych warunków miejscowych ;
- materiały wybuchowe i sposoby niszczenia różnych obiektów;
- uzbrojenie i sprzęt / w tym krajów socjalistycznych / i umiejętność posługiwania się nim ;
- nauka samodzielnego przebywania i umiejętność przetrwania przez dłuższy czas w izolacji /np. w lesie, w dżungli itp/;
- organizowanie zabójstw i uprowadzanie wyższych dowódców;
- organizacja łączności i umiejętność posługiwania się środkami łączności /głównie radiostacja/;
- kontrwywiad i wywiad ;
- przygotowanie do pełnienia funkcji instruktorskich i kierowniczych w oddziałach partyzanckich.

Podstawowe szkolenie żołnierze przechodzą w Centrum Działań Specjalnych /Fort Bragg/; poza tym są kierowni na przeszkolenie specjalistyczne do innych środków np.: do szkoły języków obcych w Presido of Monterey, na kurs płetwonurków w bazie marynarki wojennej Rey West /stan Floryda/, na kurs medyczny w Brooke Army Medical Center, do centrum działań w dżungli - Jungle Warfare Center itd. Całe szkolenie żołnierzy trwa 3 lata, a kursy oficerskie do 6 tygodni. Żołnierze są szkoleni w warunkach ślepej dyscypliny. W szkoleniu kładzie się duży nacisk na przygotowanie fizyczne. O charakterze tych oddziałów świadczy również ich skład osobowy. Julius Madera w książce pt.: "Die Killer Lauern"^{x/}, pisze, że żołnierze 10-taj Grupy Specjalnego Przeznaczenia to byli ss-owcy, dywersanci i kontrrewolucjonści, a jedynym rodowitym Amerykaninem jest dowódca tej grupy. Nie więc dziwnego, że dowódca 10-taj Grupy określa swoich żołnierzy podobnie jak to czynił kapitan von Hippel :

" W szkoleniu dążę, aby moi ludzie potrafili zabijać wroga gołymi rękami, ukrywać się w terenach bagnistych i mokradłach wśród śniegów i pustyń, aby znali sposoby działania z zasadzek, umieli łowić ryby oraz umiejętnie /na ślepo/ obchodzili

x/ Również w tej książce autor opisuje szkolenie dywersantów Bundeswehry np. ćwiczenie "indyjski szal", "sanki śmierci" itd.

się z bronią amerykańską i komunistyczną^{x/}"

W okresie szkolenia oddziały specjalnego przeznaczenia przechodzą różnego rodzaju ćwiczenia. Założenia tych ćwiczeń świadczą również o roli jaką przypisuje się tym oddziałom w ewentualnym konflikcie. Przykładem tego jest ćwiczenie, które odbyło się pod kryptonimem "Manongahela", które rozpoczęło się w styczniu 1962r. i trwało cały rok z tym, że oddziały ćwiczące wymieniono co 18-20 dni. W ćwiczeniu tym oddziały brały : 7. grupa specjalnego przeznaczenia i kompania Gwardii Narodowej. Działy one jako grupy partyzanckie. Teren ćwiczeń był pocięty, słabo zaludniony, o ostrym klimacie górskim i obejmował obszar 2300 km². Cele ćwiczenia były następujące :

- doskonalenie i sprawdzenie organizacyjnych koncepcji, dotyczących zaopatrywania oddziałów partyzanckich ;
- doskonalenie metod udzielania pomocy oddziałom partyzanckim ;
- zgrywanie działań partyzanckich i przeciwpartyzanckich w ramach ogólnej operacji ;
- doskonalenie wyszkolenia oddziałów w warunkach zbliżonych do realnych.

W ćwiczeniu założono, że terytorium Stanów Zjednoczonych zostało podzielone na trzy części : Demokratyczny Zachód, Komunistyczny Wschód i prozachodnia Floryda, której rząd znajdował się na emigracji. W toku wojny prozachodni ruch partyzancki na Wschodzie prosi "Zachodnich" o pomoc w zorganizowaniu i szkoleniu oddziałów partyzanckich. "Zachodni" zgodzili się na przerzucenie na terytorium "Wschodnich" oddziałów specjalnego przeznaczenia w celu organizowania i kierowania oddziałami partyzanckimi.

Z tego krótkiego przeglądu wynika, że główną funkcją oddziałów specjalnego przeznaczenia w ewentualnej przyszłej wojnie jest organizowanie i kierowanie bandami zbrojnego podziemia w krajach Układu Warszawskiego. W wypadku niekorzystnych ku temu warunków oddziały te prowadziłyby samodzielnie

x/ Wg artykułu ppłk J. Markowskiego, Myśl Wojskowa /tajna/
1/62, str. 226.

działania dywersyjno-sabotażowe. W odniesieniu do terytorium PRL oddziały te stanowią konkretne zagrożenie naszego kraju. Część z tych oddziałów jest specjalnie przygotowywana do działań na terytorium PRL. Np. kompania "polska" w 10 Grupie Specjalnego Przeznaczenia.

2. Organizacja oddziałów specjalnego przeznaczenia

a/ Stany Zjednoczone

Amerykańskie oddziały specjalnego przeznaczenia są podporządkowane dowództwu sił lądowych. W sztabie sił lądowych został utworzony oddział działań specjalnych, który jest odpowiedzialny za całokształt zagadnień związanych z przygotowaniem do wojny specjalnej. Bezpośrednio podlega mu Centrum Działań Specjalnych w Fort Bragg. Do zadań Centrum należy organizacja szkolenia, opracowanie nowych koncepcji i taktyki działań specjalnych. Centrum koordynuje szkolenie oddziałów, uogólnia doświadczenia, opracowuje podręczniki, regulaminy i instrukcje. Organizuje obozy szkoleniowe, kursy i ćwiczenia dla jednostek specjalnych, współpracuje z innymi szkołami i ośrodkami szkoleniowymi. Były dowódca Centrum tak określił jego zadania :

"Centrum Działań Specjalnych jest odpowiedzialne za szkolenie w zakresie operacji przeciwpowstańczych, operacji psychologicznych i niekonwencjonalnych aby zrealizować rozszerzające się potrzeby armii amerykańskiej dostosowania się do zimnej, ograniczonej i powszechnej wojny. W ramach szkoły działań specjalnych i różnych jednostek, Centrum posiada nieporównywalne gdzie indziej doświadczenie w specjalnego rodzaju działaniach".

Głównym elementem Centrum są tzw. 1ta Siły Specjalnego Przeznaczenia. Siłom tym są podporządkowane odpowiednie ośrodki i grupy specjalnego przeznaczenia.

Podstawową jednostką jest grupa specjalnego przeznaczenia. Sztab grupy organizuje, kieruje i wspiera działania na tyłach przeciwnika. Zakłada się, że jedna grupa będzie w zasadzie działać na jednym TDW. Przykładem może być Wietnam. Uważa się

jednak, że na europejskim teatrze wojny działać będzie więcej grup. W NRF jest jedna grupa, a w Stanach przygotowywana jest " dla Europy" druga grupa. Grupa działająca na określonym TDW jest podporządkowana dowództwu TDW, a w wyjątkowych wypadkach dowództwu związku operacyjnego /grupy armii/. Organami planującymi działania są tzw. oddziały operacyjne A,B,C.

Skład oddziału operacyjnego "C" :

- dowódca /podpułkownik/;
- zastępca dowódcy /major/ ;
- sierżant sztabowy ;
- oficerowie sztabowi /S1,S2,S3 i S4 - kapitanowie/;
- szef administracyjny ;
- sierżant zwiadowca ;
- sierżant służby operacyjnej ;
- sierżant zaopatrzeniowiec ;
- pomocnik sierżanta zaop. ;
- technik radiooperator ;
- czterech radiooperatorów ;
- radiomechanik.

Skład oddziału operacyjnego "B" :

- dowódca /major/ ;
- zastępca dowódcy /kapitan/ ;
- sierżant sztabowy ;
- czterech oficerów sztabowych /S1,S2,S3,S4 - kapitanowie / ;
- ‡ medyk specjalista ;
- szef administracyjny ;
- sierżant zwiadowca ;
- sierżant służby operacyjnej ;
- sierżant zaopatrzeniowiec ;
- pomocnik sierżanta - zaopatrzeniowiec ;
- zbrojmistrz broni lekkiej ;
- zbrojmistrz broni ciężkiej ;
- dwóch minerów ;
- medyk ;
- technik radiooperator ;
- czterech radiooperatorów ;

Pododdział operacyjny "A":

- dowódca /kapitan/;
- zastępca ;
- sierżant operacyjny ;
- sierżant d/skrbpoznanania ;
- specjalista broni lekkiej ;
- specjalista broni ciężkiej ;
- dwóch felczerów ;
- technik radiooperator ;
- radiooperator ;
- dwóch minerów.

Podstawową jednostką, prowadzącą działania na tyłach przeciwnika jest pododdział operacyjny "A". Jest on przeznaczony do prowadzenia samodzielnych działań specjalnych, do organizowania band, szkolenia i kierowania nimi. Swego rodzaju przykładem tego rodzaju działalności jest Południowy Wietnam. Tam pododdziały "A" organizują w terenie kontrolowanym przez partyzantów obozy sił specjalnych /wzdłuż granicy z Laosem i Kambodżą/. Werbuja ochotników z okolicznej ludności do jednostek nieregularnych, szkolą i kierują działaniami bojowymi tego rodzaju jednostek. Skład takich jednostek nieregularnych w obozach sił specjalnych sięga ok. 700 żołnierzy. Uważa się jednak, że pododdział "A" może zorganizować, wyszkolić, dowodzić bandą liczącą 1000 - 1500 ludzi.^{x/}

Dla prowadzenia działań psychologicznych Stany Zjednoczone posiadają bataliony wojny psychologicznej.

b/ Wielka Brytania

W skład brytyjskich sił specjalnego przeznaczenia wchodzi jednostki specjalnej służby powietrznej /SAS/ i jednostki komandosów piechoty morskiej. Brytyjczycy posiadają jeden regularny batalion oraz dwa bataliony rezerwowe. Batalion ma trzy kompanie specjalnego przeznaczenia /w każdej 20 grup/.

x/ Gerhard Elser pisał: "Ich przygotowanie i znajomość broni, środków łączności, służby medycznej pozwala im stworzyć i dowodzić bandą w liczbie około 1000 ludzi /Wehrkunde 4/1963r/.

c/ Niemiecka Republika Federalna

NRF przystąpiła w latach sześćdziesiątych, w oparciu o doświadczenia amerykańskie, do organizowania i szkolenia sił specjalnego przeznaczenia. W skład tych sił wchodzi pododdziały dywersyjno-rozpoznawcze oraz ośrodki szkolenia dywersyjnego sił lądowych i morskich.

W siłach zbrojnych NRF występują :

- trzy kompanie dalekiego rozpoznania, wchodzące organizacyjnie w skład korpusów armijnych /każdy KA ma jedną kompanię - kompania 1 KA stacjonuje w Delmenhorst - Adelheide, kompania 2 KA - w Schöngan, a kompania 3 KA - w Tritslar/;

- sześć grup dywersyjno-rozpoznawczych, które występują

W: 1 DPD /cztery grupy/ oraz 10 i 11 DZ / po jednej grupie/. Grupa liczy około 20 ludzi.

W skład kompanii dalekiego rozpoznania wchodzi :

- drużyna dowodzenia ;
- dwa plutony dalekiego rozpoznania, każdy w składzie 12 sekcji /grup/ dalekiego rozpoznania /w grupie jest od 4 do 7 żołnierzy/;
- pluton łączności ;
- drużyna zaopatrywania.

Każda kompania dalekiego rozpoznania może więc wydzielić 24 sekcje /grupy/ dalekiego rozpoznania.

Ogółem NRF dysponuje około 80 grupami dywersyjno-rozpoznawczymi. Poza tym w Bundeswehrze przystąpiono do szkolenia, w zakresie działań dywersyjno-rozpoznawczych, pewnej liczby żołnierzy nie wchodzących w skład pododdziałów rozpoznawczych.

d/ Belgia.

W skład belgijskich sił specjalnego przeznaczenia wchodzi pułk powietrzno-desantowy komandosów /parakomandosów/. Może on być użyty do wykonania zadań powietrznodesantowych, jak i zadań specjalnych na tyłach nieprzyjaciela.

Pułk składa się z trzech batalionów powietrznodesantowych i liczy około 2 500 ludzi, w tym 1 000 żołnierzy służby zawodowej i 1 500 żołnierzy służby zasadniczej. Jeden z batalionów /3 bpd/ znajduje się w dyspozycji NATO.

Komandosów szkoli się w ośrodku szkolenia spadochronowego w Schaffen koło Diest oraz w ośrodku szkolenia komandosów w Marcheles-Dames /prowincja Namur/. Ośrodek mobilizacyjny znajduje się w Helchteren /prowincja Limburg/. Ośrodki te stanowią bazę szkoleniową i mobilizacyjną pułku.

e/ Francja

Obecnie we francuskich siłach zbrojnych nie ma oddziałów, których zadanie polegałoby na prowadzeniu dywersji na obcych terytoriach. Natomiast do prowadzenia działań dywersyjnych i partyzanckich na tyłach nieprzyjaciela, w razie wkroczenia jego sił na terytorium Francji, przygotowuje się oddziały, zwłaszcza obrony terytorialnej. W razie zajęcia przez nieprzyjaciela części departamentu, okręgu lub strefy obrony zakłada się, że związki taktyczne i oddziały wojsk terytorialnych przejdą do działań partyzanckich. W czasie pokoju przewiduje się rozbudowanie "stref długotrwałego oporu" z odpowiednio urządzonymi ukryciami dla ludzi i środków materiałowych. Dużą wagę przywiązuje się również do wyrzucenia poczucia obywatelskiego ludności, aby współdziałała z oddziałami partyzanckimi.

VI. WNIOSKI

- Państwa NATO stale rozbudowują swoje siły specjalnego przeznaczenia i przygotowują do działań w obszarach państw socjalistycznych.
- Głównymi formami działań w odniesieniu do państw socjalistycznych są : działania niekonwencjonalne i wojna psychologiczna.
- W odniesieniu do PRL nieprzyjaciel może prowadzić działania dywersyjno - sabotażowe i będzie próbował rozwinąć działania band zbrojnego podziemia.

- Państwa NATO przywiązują olbrzymią wagę do wojny psychologicznej. Polityczna działalność wywrotowa /dywersja ideologiczna/ jest prowadzona z coraz większą siłą przeciwko PRL i państwom Układu Warszawskiego.
- Wojna specjalna obejmuje przedsięwzięcia, które państwa NATO podejmują lub przygotowują wobec państw socjalistycznych. Stąd jest to temat aktualny ; powinien on znajdować się w centrum zainteresowania tych, którzy zajmują się problematyką obronną.

Załączniki : 6 szkiców

OPRACOWAŁ :

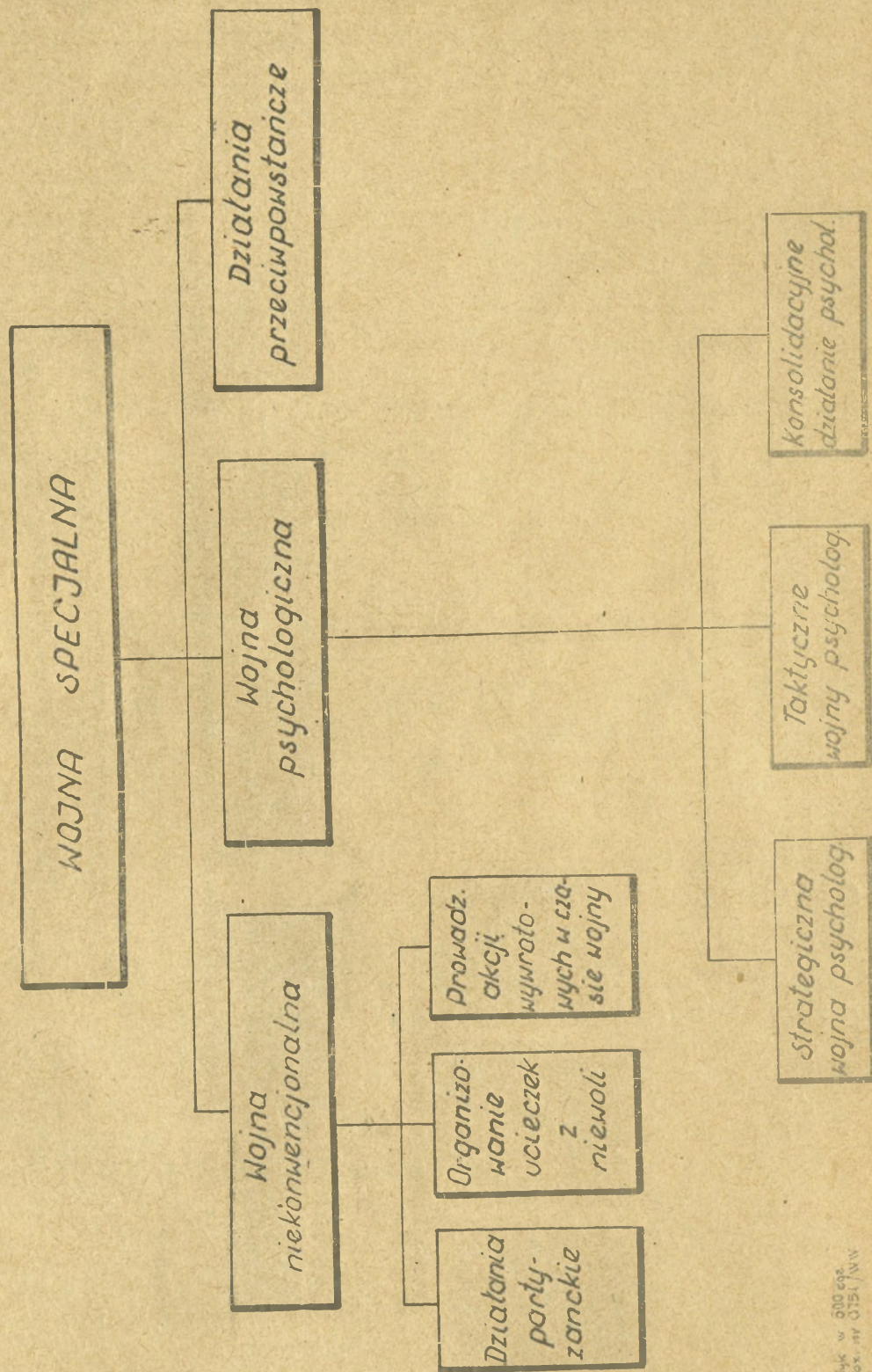
ppłk Bogusław KOŁODZIEJCZAK

Wydrukowano w 500 egz.

Egz. nr 1 - 500 - Bibl. Tajna

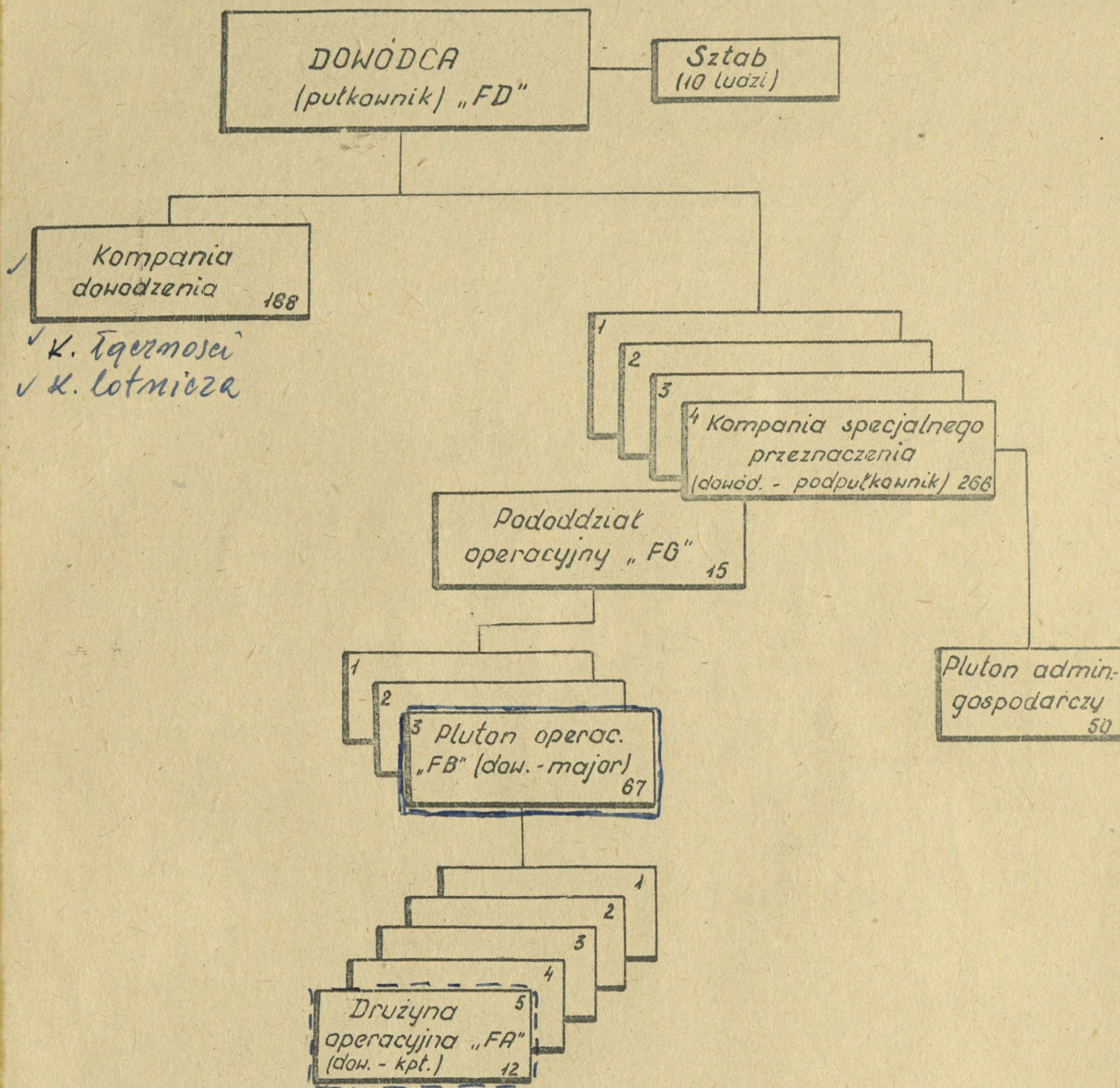
Wyk. ppłk Kołodziejczak
Druk LC, dnia 17.03.69r.
Nr ks.masz. 0750/WW
Kor.E.T.

SYSTEM POJĘĆ WOJNY SPECJALNEJ

ORGANIZACJA 10 GRUPY SPECJALNEGO PRZEZNACZENIA SIŁ REGULARNYCH

Załącznik nr 3

Stan osobowy grup:

Ogółem - 1262 żołnierzy (2 kł i kł. = 1645)
 - oficerów 232
 - chorążych 4
 - podofic. 597
 - szereg. 429

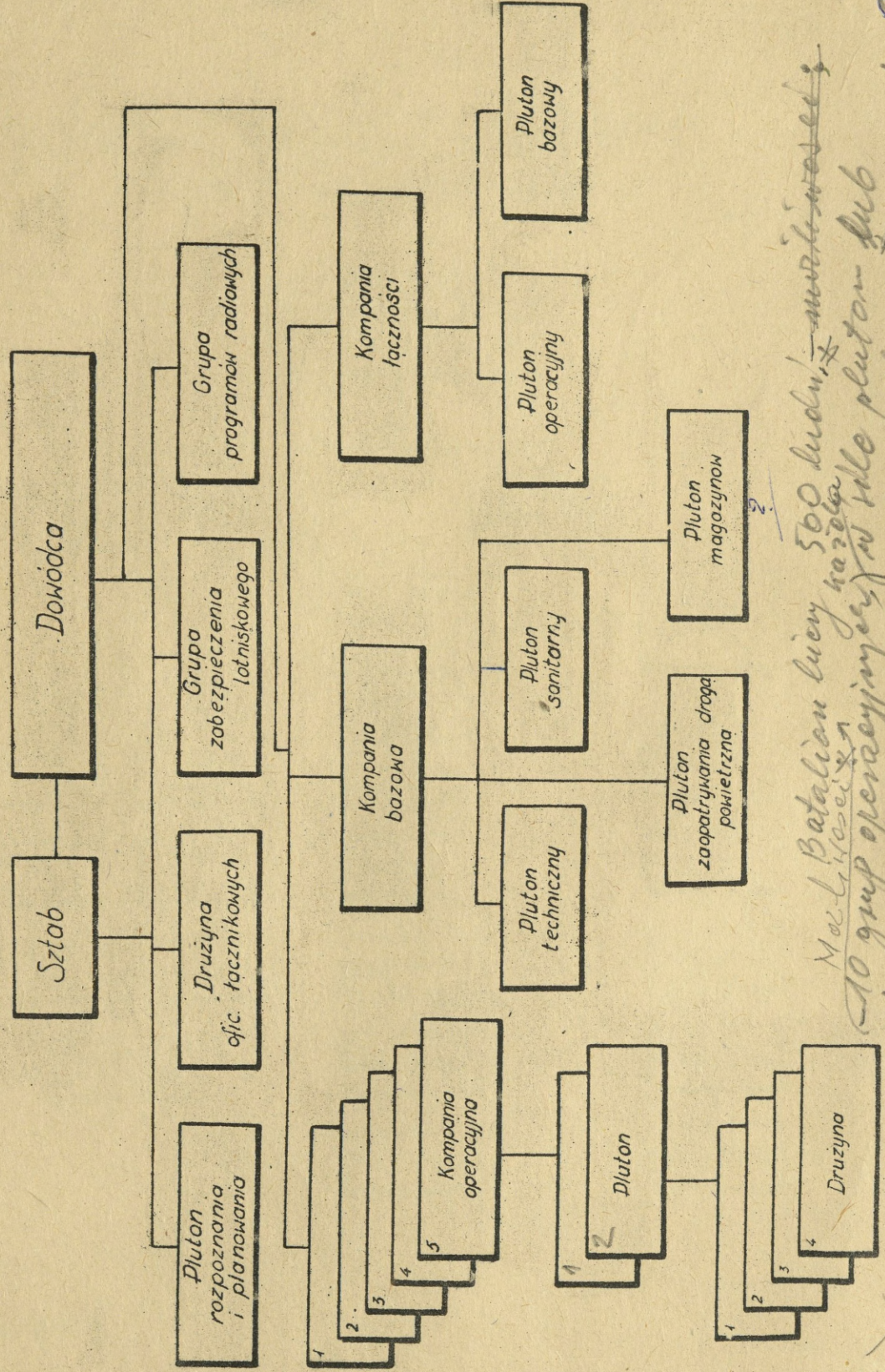
Wyk. w 500 egz.
 Egz nr 1-500 B.T
 Wyk. ppłk KOKOZIEJCZAK
 Poz. nr 0751/ww

$$\left. \begin{array}{l} 24 \text{ ludzi} - "C" - 4 \\ 12 \text{ ludzi} - "B" - 12 \\ 12 \text{ ludzi} - "A" - 48 \end{array} \right\} 64 \text{ pododdzi. operac.}$$
 a 4 kompanie a 3 plutony a 4 drużyny

ORGANIZACJA BATALIONU DYWERSYJNEGO

(W. Brytania)

Załącznik Nr 4

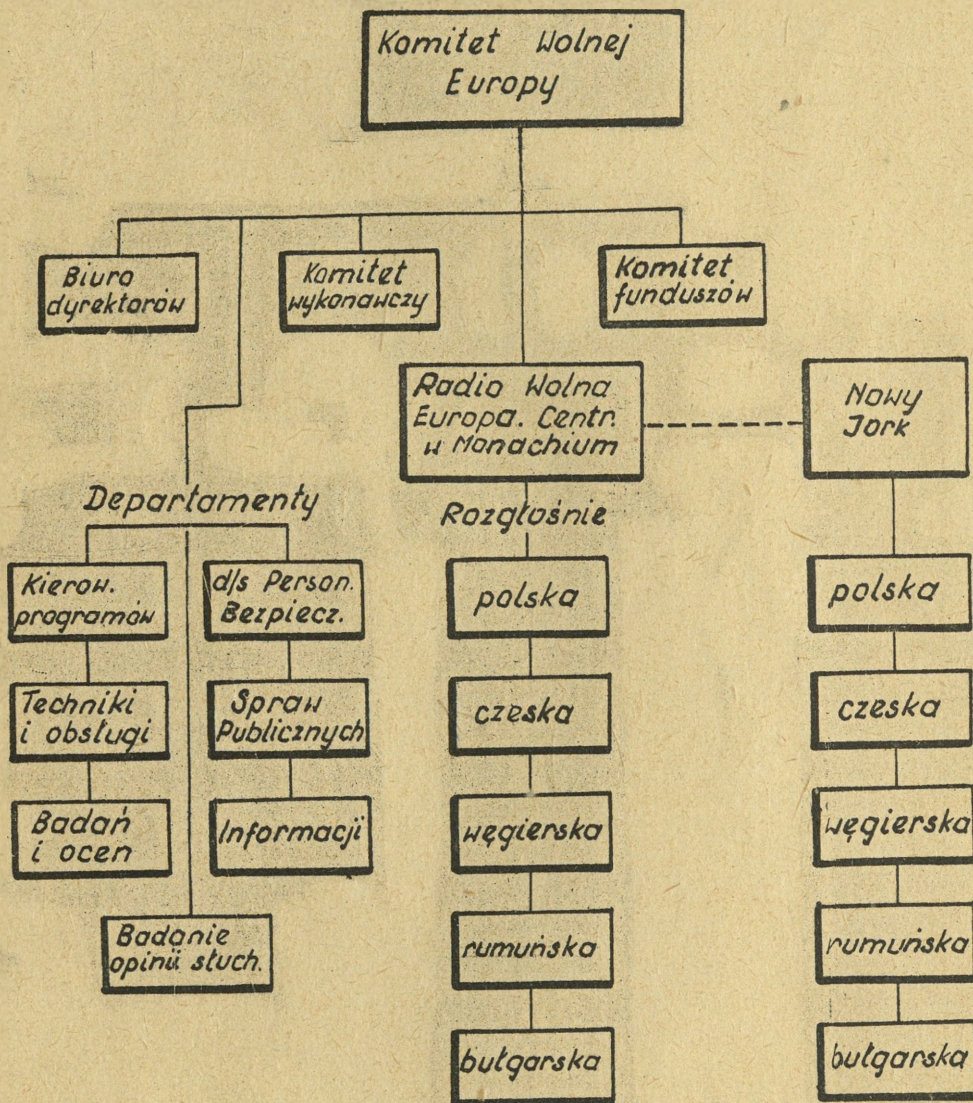

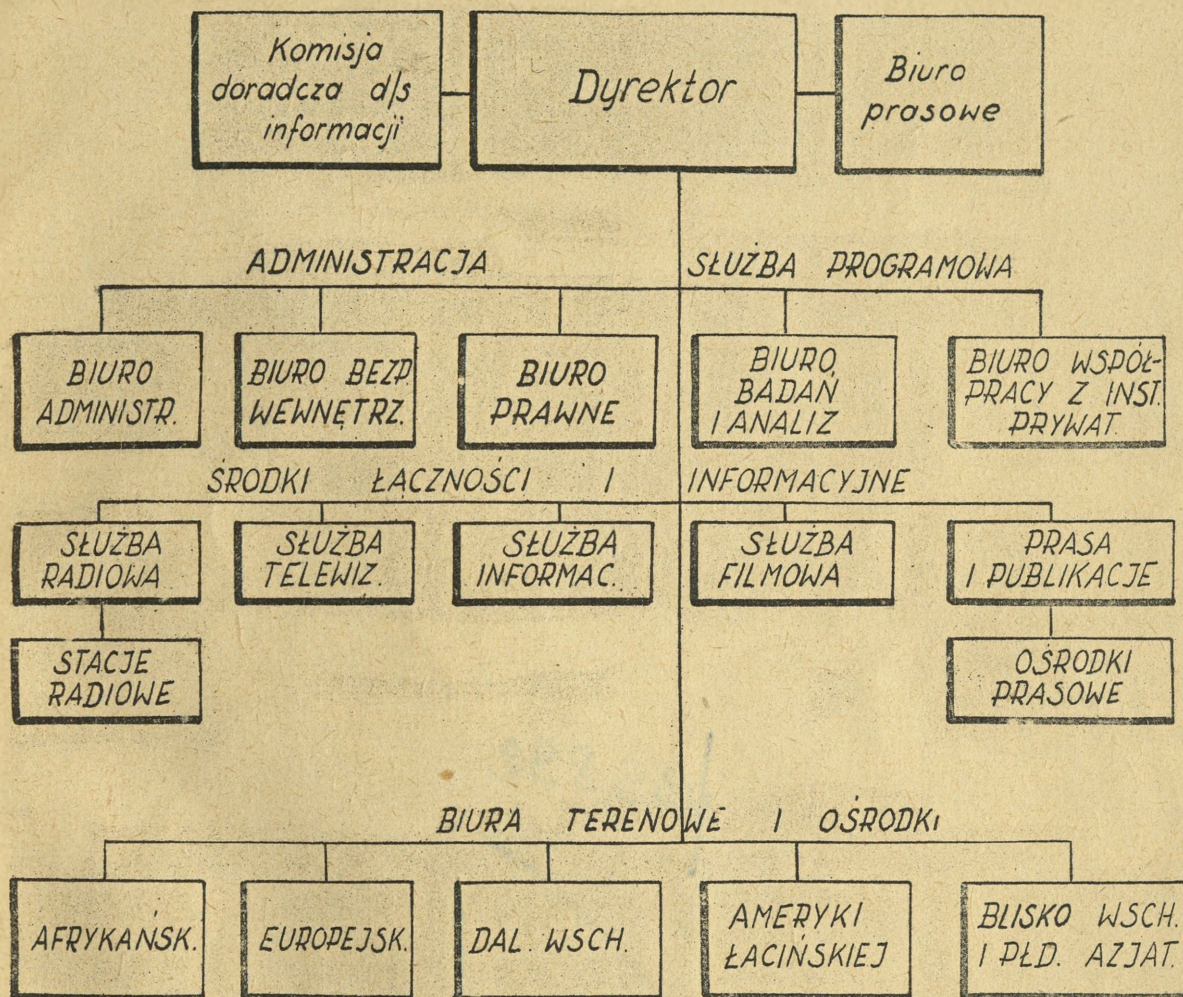
*Mał. Batalion liczy 500 ludzi, z możliwością
 10 grup operacyjnych, w tym pluton lub
 40 grup operacyjnych, która w razie potrzeby po 4-8 ludzi.*

KOMITET WOLNEJ EUROPY

(Free Europe Commitee)

Załącznik nr 5

**ORGANIZACJA AGENCJI INFORMACYJNEJ
STANÓW ZJEDNOCZONYCH**

(USIA - UNITED STATES INFORMATION AGENCY)

BIBLIOTEKA NAUKOWA ASG WF
Archiwum Biuletynów i Zbiorów Specjalnych
Nr ewid. 133892

